

Ὁ Σουλτάνος ἐδημοσίευσε προκήρυξιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, δι' ἧς διατάσσεται μὲ αὐστηρὰς ποινὰς νηστεία καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας προσευχή. Ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι βυζαντινοὶ ὑπεδουλώθησαν διὰ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα παραμελήσαντες τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν, εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι καὶ οἱ τὴν χώραν των καταλαβόντες Τούρκοι ἐκόλλησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην, ἥτις θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν καταστροφὴν. Χαῖρε, Ἑλλάς, καὶ ἐγγίξει τὸ τέλος.

Τὰ νεόκτιστα μέγαρα τοῦ Μαυροθαλασσίτου ἀπόζουσιν ἐκ τῶν ἀφθόνως ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν παραθυροφύλλων ἐπιχρισθέντων χρωμάτων. Φίλος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν γλῶσσάν του, λέγει κρατῶν τὴν ῥῖνά του :

— Πῶς βρωμᾷ αὐτὸς ὁ ὁμογενής !

Σφύγξ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Καθὼς φαίνεται, Γιάννη, αἱ δυνάμεις θὰ εἶπαν τοῦ Τρικούπη νὰ στείλῃ ἔξω καμμιά τριανταρὰ χιλιάδες **κόσμο**.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ

"ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ."

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν Τετάρτην ἕνεκα τῆς ἐορτῆς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΘΑΛΑΣΣΑ.

Φίλιππον Μὴ Χάνεσαι,

Θ' ἀπορήσῃς ἔσως πῶς ἀπὸ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ αἱ Ἐντυπώσεις Ὀδοιπόρου ἦσαν πλειότεραι ἢ αἱ ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Ζακύνθου· πῶς ἡμισείας ὥρας ταξεῖδι ἐφάνη γονιμώτερον εἰκοσιπενταῶρου πλοῦ. Δὲν θ' ἀπορήσῃς, ἂν σκεφθῇς ὅτι πολλάκις ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας γεννᾷ, ὥς νὰ ἦτο τὸ λεπτὸν αὐτὸ δυνάμεις γεωλογικῇ, θάλασσα ἔρωτος, ἐνῷ σχέσεις ἐνιαυτοῦ πολλάκις ὥς μόνον ἀνάμνησιν ἀνεγείρουν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ῥινός σου τὸν ἀνδριάντα μιᾶς σταγόνος . . . ἔρωτικου ἰδρώτος.

Ὡ! καὶ ἐφантаζόμην ὅτι θὰ γεμίσω κόλλαις μόνον ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτι θὰ ἐγέμιζον κόλλαις πρὸς Ἀθηναίαν τινα ἢ Πειραιώτιδα ἥτις μαντεύουσα ὅτι θὰ ἐφευγον, θὰ ἐνεδύετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν παπάκη ἢ τὴν μαμά της ἀνδρική, ἵψου προηγουμένης θὰ ἐστελλεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ Φάληρον, αὐτὴ μὴ δυνάμενη νὰ καταβῇ ἕνεκα σφοδρᾶς ὀδονταλγίας, θὰ ἐσύναζε ὅλας τὰς οἰκονομίας της πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου, μὴ τολμῶσα νὰ μὲ βάλῃ εἰς ἔξοδα, θὰ ἐπέβαινε τοῦ ἀτμοπλοίου, θὰ μ' ἐγνώριζε, δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζον, αἴφνης εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς κλίμακος ἢ εἰς τὸ ὄγδοον, εἰς τὸν διάδρομον τῆς α. θέσεως ἢ παρὰ τοὺς πρόποδας ἀμμιᾶς καμπίνας, ἐπὶ τῆς γεφύρας ἢ τοῦ καταστρώματος, θὰ ἐγίνετο ἡ ἀναγνώρισις, θὰ ἐπιπτεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὥς φίλοι τοῦ αὐτοῦ φύλου, ὅτι θὰ εἵχομεν σκηνὰς τῆς Μαυρίν τοῦ Θεοφίλου Γωτιᾶ, ὅτι . . . Τὸ ὄνειρόν μου τὸ διακόπτει μία φάλαινα ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου, τὴν ἀκολουθεῖ ἐν ἄλλο κῆτος, ἔπεται μία σιταρήθρα, κατόπιν μία τσιληθῆθρα, νὰ τρεῖς μαρίδες, νὰ μία ἄγελάδα . . .

* *

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" | 11

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—Η ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἄλλ' ὅχι μὴ με καταδικάσητε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμησησα, — πρὶν ἢ ἀκούσῃτε τὴν ἱστορίαν μου. Ἡμὴν θυγάτηρ γνωστοῦ καὶ ἐντίμου ἐμπόρου τῆς Ἀθῆνης καὶ τὸ νομά μου τὸ ἀληθές ἦτο Νίνα Μορανσώ. Εἶχον ἀκόμη τὰ εἴκοσι καὶ πέντε μου ἔτη καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ὅπότεν συνήντησα τὸν ἀνθρώπον αὐτόν. Μοὶ ὤρκισθη πῖστιν καὶ ἔρωτα. Οἱ λόγοι του εἶχόν τι τὸ ἐπαγωγόν· εἶχον τὴν μαγίαν, ἂν ὅχι τὴν πειθῶ. Ὁ πατήρ μου, διορατικώτερος ἐμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐτύφλωσεν ὁ ἔρως, ἤρνετο νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἐνωσίν μας. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προί-

κός, τὴν ὁποίαν μοι ὑπέσχετο, ἐζήτηε τίτλους οὐχὶ εὐγενείας, ἀλλ' ἱκανότητος παρελθόν ἐντιμον καὶ μέλλον εὐελπί. Ὁ Ἀμεδαῖος ἦτο ἄγνωστος. Ἰπὸ τυφλοῦ αἰσθήματος ὥθουμένη ἠναγκάσθην τότε νὰ ἐγκαταλίπω τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν Ἀμεδαῖον. Ὁ πατήρ μου δὲν ἤθελε πλέον νὰ μὲ ἴδῃ, ἡ μήτηρ μου μόνον με ἐπροστάτευεν, ἐλπίζουσα, ὅτι ἂν μίαν ἡμέραν ὁ ἱερεὺς συνήνου τὰς χεῖράς μου ἤθελον μετὰ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐκκλησίας λάβει καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός.

Ἄλλ' ὁ Ἀμεδαῖος ἐλησμόνησε τοὺς ὅρκους του, καὶ αἰσχνομένη πλέον νὰ ἐπανεέλθω εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀγαπῶσα ἀκόμη τὸν αἷτιον τῆς συμφορᾶς μου, ἠναγκάσθην ἐκοῦσα ἄκουσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ποῦ; Μήπως εἴθευρον καὶ ἐγὼ ποῦ . . ; Τὸ πλοῖον ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Ἀθῆνης καὶ ἐγὼ ἀπὸ γωνίας τινὸς τοῦ καταστρώματος ἀπεχειρέτιζον μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὴν ὥραIAN ἐκείνην γῆν, ἥτις εἶχε δι' ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις. Καὶ ὅταν ἐκεῖθεν διέκρινα τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθην, ὅπου διήλθον τὰ παιδικά μου ἔτη, τὰ δάκρυα μετεβλήθησαν εἰς λυγμούς καὶ ἔκλαιον . . . ἔκλαιον . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Κόμησησα ἔχυνεν ἀληθῶς πύρινα δάκρυα. Ὁ Ἐδουάρδος ἤκρατο συγκεκινημένος.

— Μοὶ ἐφαίνετο ὥς νὰ ἤκουον ἐκεῖθεν τῆς μητρός μου τὴν φωνήν, ἥτις μοι ἔλεγεν :

Ἄ! ἐὰν ἐγνώριζον νὰ κολυμβῶ, διὰ νὰ πῶ ἐκ φούρας εἰς τὴν θάλασσαν! Τὴν εὐχὴν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἀνέμπωπον τόσῳ θερμῇ ὥς σοκολάταν, οὔτε ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ πινῶ. Ἀλλὰ τί διαφέρει πνίξιμον ἀπὸ πνίξιμον; Μήπως δὲν σε πνίγει καὶ ἡ ἀσχημία; Ἐνόμιζες αἱ ἀηδεῖς, ὅτι ἐστέλλοντο ἀπὸ τὸν Σπηλιωτάκην ἢ τὸν Μανιτάκην ὡς δέματα ἢ μπάλαις — καὶ ἦσαν πράγματι βαρεῖαι ὡς μπάλαις — διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς καμμίαν κακοτεχνικὴν ἐκθεσιν δυτειδῶν. Ἐνόμιζες αἱ εὐειδεῖς τῶν Ἀθηνῶν ὅτι εἶχαν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἐκ Πειραιῶς πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχον γράψει, ἔνθα περὶ βλακειᾶς θηλέων ὠμίλουν καὶ ὅτι ἐκδικούμεναι ξαπόλυσαν κατόπιν μου σύλλογον τεράτων, ὡς Ἐρινύων αἵτινες διώκουσι πατροκτόνον τινὰ Ὁρέστην.

**

Καὶ ὅμως καὶ πνιγόμενος ἐμελέτων αὐτοὺς τοὺς ὀργανισμοὺς, τοὺς ὁποίους αἰδοῦμαι νὰ ὀνομάσω *συναδέλφους*. Ἐχῶ τὴν ἰδέαν ὅτι οὐδὲν ἀναιδέστερον τῆς ἀσχημίας, ὅταν ἐμφανίζεται γυμνῇ. Ἐνῶ γυμνὴ καλλονή, τί εὐειδής, τί θεά! Δὲν ξεύρω ἐὰν ἐσκέφθῃ ποτὲ ὁ θεὸς νὰ ἐνδύσῃ τοῦ ἀγγέλου τοῦ μ' ἐσώδρακα! Ἀλλὰ ἀγγελοὶ μ' ἐσώδρακα... Pfui Teufel! Μάλιστα διαβόλους ντυμένους! Τὸ ἐννοῶ. Δὲν ξεύρω ἂν τὸ ἐννοῇ καὶ σὺ, Κυρία μου. Ὑποφέρετε ποτὲ νὰ ἰδῇτε ἐκτεθειμένον χοίρειον λίπος; Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι εὐειδές, ὅτι ἀκόλαστον ἡδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἡ ἀφυσικωτέρα σύνθεσις; Ἐ! λοιπὸν, κυρία ὦ! εἶπε, νὰ ἐντρέψαι νὰ μᾶς ἐπιδεικνύς τὸ λίπος σου. Κυρία Ταῦ, ὦφεις νὰ πλησιάζῃς ὀλίγον εἰς τὸ πῦρ καὶ νὰ λύσῃς τὸ ἰδικόν σου.

* *

Ἀλλὰ περὶ ἐμὲ εἶναι ὅλαι αἱ ἀντιθέσεις, ὅλαι αἱ ποικιλίαι τῆς ἀσχημίας. Ἰδοὺ εἰς ἀντίπους μιᾶς λιπαρᾶς. Συλλογὴ ὁσίων τὰ ὅποια περιβάλλει ἐν ὑποκαίμῳ νυκτερίδος! Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διακρίνω τόσα χωρίσματα, ὡς νὰ ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλῃς Βρε-

τανίας. Ἄντρα, λόφους, σπήλαια, φάραγγας, χανδάκια. Καὶ μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μίᾳ παρομοίωσις... ἐπιτυχής· διότι, ἐγὼ Κυρία μου, ἐπιτυχάνω πολὺ εἰς τὰς παρομοιώσεις. Δεῖξτε μου ὅ,τι θέλετε ἐκ τοῦ ὥραίου ἐγώ σας καὶ ἀμέσως θὰ τὸ παραβάλλω πρὸς μίαν εἰκόνα. Ἄν δὲν εὕρω, θὰ τὸ νομίσω εἰκόνα τὰ ἴδια καὶ θὰ τὸ περιβάλλω μ' ἐν πλαίσιον. Παράδειγμα. Ἐστω ἡ δούλῃ σας εἰκὼν· οἱ βραχιόνες μου θὰ εἶναι τὸ πλαίσιον.

Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι τὰς διαιρέσεις ὅσας ἔφερον ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς προσώπου τῆς ἡ ἰσχνὴ ἐκείνη τὰς παρομοιάζα πρὸς ἐβραϊκὰς συνοικίας τοῦ Γκέττο τῆς Ῥώμης ἢ τοῦ Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰς ἐτοιμοῦρόπων οἰκισκῶν, καὶ ἐτοιμοῦρόπου ἦτο ὅλη.

* *

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ καταγίνω μὲ αὐτὰ τὰ τέρατα· ἡδυνάμην μόνον ἐκ τῶν δειγμάτων τοῦ ἀτμοπλοίου νὰ συγγράψω περιγραφικὴν ἀνατομίαν τῆς ἀσχημίας. Ἰδέτε ἐκεῖ μίαν ἀντίθεσιν· στήθη ἀνεπτυγμένα, σκέλη βατράχου! Πάλιν ὀλίγαι ἐπαρχιώτιδες, ὀλίγαι προσφιλεῖς φεσοῦσαι, ἐπεδείκνυν ἀρειμάνιον ἀνάστημα, γλαφυρὸν παράστημα. Ἄς εἶναι... ἔξυμμενίζομαι μὲ τὰ φέσια καὶ ἀναβαίνω τὴν γέφυραν τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ, ἐν παρενθέσει σὰς λέγω, εἶναι ἡ Ἐπτάνησος, κυβερνωμένη ὑπὸ τοῦ κ. Ὁρλώφ. Μία ξανθὴ κεφαλὴ παραδίδει τὴν κόμην τῆς παίγιον τοῦ ἀνέμου, ὅστις χύνεται ὀργῶν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ζαλίζει καὶ τὴν λιανίζει καὶ τὴν χορεύει. Τοῦ ἡλίου ζηλότυποι ἐνίοτε ἀκτινέες τινες κηρύσσονται τῆς αὔρας ἀντίζηλοι καὶ τῇ προσφέρουν τόσον χρυτὸν, ὅσος θὰ ἤρκει νὰ διαφθεῖρῃ καὶ τὴν πιστοτέραν Ζακυνθιανὴν σπητωμένην. (Ἡ λέξις θὰ ἐξηγηθῇ εἰς προσεχῇ ἐπιστολῇ).

Ἀλλὰ εἶχε τὸ ἀτμόπλοιο τὴν βασιλοπούλᾳ του· μίαν ξανθὴν, ξανθούλᾳ, ἣτις δὲν ἦτο μόνον κόμη, ἀλλ' ἦτο προσωπον, ἦτο σῶμα, ἦτο ἀναλογία, ἦτο κνήμη, ἦτο ἀνατολὴ γυναικὸς καὶ μεσουράνημα κόρης. Ὁ πῖλὸς τῆς ἐνόμιζες ὅτι

Ἄ κόρη μου! παιδί μου! ποῦ μᾶς ἀφίνεις, ποῦ πηγαίνεις! — Ἀλλ' ὁ Ἀμεδαῖος με ἠγάπα τότε. Εἶχον ἀκόμη ἐλπίδα νὰ γείνῃ σύζυγός μου. Ἐκεῖ εἰς ξένην γῆν, ὑπὸ ξένον οὐρανὸν διήλθον τὰ ἔτη μου. Καὶ ἔρρεεν ὁ χρόνος καὶ ἐγὼ περιέμενον τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐπανέβλεπον τὰ κωδωνοστάσια τῆς Σαιντ-Ἀδρὲς καὶ τοῦ φάρου τῆς Ἀδρὲς.

Νὰ τὸν ἐγκαταλείψω! Ἀλλὰ μόνη ἀνευ προστασίας τί ἡδυνάμην νὰ πράξω; Ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ ἐκείνη ἡμέρα ἀνέτειλεν. Ὁ Ἀμεδαῖος μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι ἀναχωροῦμεν εἰς τὴν Ἀδρην. Μὲ πόσῃ χαρὰν τότε ὥρμησα εἰς τὰς ἀγκάλας του! Ἦμην ἐκτὸς ἐμαυτῆς, ἦμην παράφρων...

Ὁ Ἐδουάρδος παρετήρει τὴν Κόμησσαν μετ' ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἡ Νίνα, ἣτις προσεῖχεν εἰς ὁλοὺς αὐτοῦ τοὺς στοχασμοὺς, τοὺς ὁποίους διέκρινεν ἐπὶ τῶν μορφασμῶν τοῦ προσώπου του, ἐνόησεν ὅτι ἡ διήγησις τῆς εἶχε συγκινήσει τὸν νεανίαν καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἀλλὰ ἡ χαρὰ μου ὑπῆρξεν ἐφήμερος. Διότι τὴν ἐπιούσαν, ἣτις ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ὁ Ἀμεδαῖος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ προσποιούμενος, ὅτι κλαίει ἐξῆτις τὸν χωρισμόν μας. Ὁ Θεὸς μου, μοὶ ἔλεγεν, ἀποθηνήσκω καὶ ἐγκαταλείπω εἰς ἐμὲ τὰ πλοῦτη τοῦ ἐξήτησε παρ' ἐμοῦ ὡς ὄρον νὰ νυμφεῖθῃ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μοι ὥρισεν. Ἐν ἀρνηθῶ, ἀπόλλυμαι. Ἡ πε-

ριουσία του περιέρχεται εἰς ἄλλους καὶ ἐγὼ ῥίπτομαι εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐὰν θέλῃς νὰ με ἀκολουθήσῃς, δὲν θὰ με ἀκολουθήσῃς οὔτε ὡς σύζυγος, οὔτε ὡς ἐρωμένη, ἀλλ' ὡς συγγενής... ὡς ἐξαδέλφη... ὡς θεία. Εἰς ἀντάλλαγμα, γενόμενος κύριος τῆς κληρονομίας, θέλω σοὶ δώσει προῖκα διπλάσιον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡδύνατο ὁ πατήρ σου νὰ δώσῃ. — Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του μὲ ἐπέσειεν, ὅτι ἦτο ἡ τελευταία του ἀπόφασις. Μάτην ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του, μάτην τῷ ἐνεθῦμιζον τοὺς ὅρκους. — Ἀνάγκη νὰ γείνῃ οὕτω — μοὶ ἐπανέλαβε δις καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησίν μου. Ἡ μεταξὺ μας σύμβασις ὑπεγράφη. Καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ πλαστὸν τῆς Κομήσεως Λανέσκη τὸν ἡκολούθησα μέχρι τῶν πυλῶν τῶν Παρισίων. Ἐδουάρδε! Εἰς σὲ μόνον ἐνεπιστεύθην τὸ μυστικόν μου. Τίς οἶδεν! Ὁ κόσμος εἶναι τόσον κακός, ἴσως εὕρεθῃ τις νὰ πλάσῃ μύθους ἐπὶ τῆς ἀτυχίας μου. Ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ πιστεύσῃς ἢ τὴν εἰλικρινῇ μου ταύτην ἐξομολόγησιν. Δὲν ἔχει οὕτως. Ἐδουάρδε;

Ἡ Κόμησσα ἐσιώπησε καὶ παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιπαθείας, ὥσπερ ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἔλεος.

— Κυρία μου, τὸ παρελθὸν σας — προσέθηκε μετὰ τινος στιγμᾶς ὁ Ἐδουάρδος — ὑπῆρξε δυστυχές, ἀλλ' ἐξ ὧν δύναμαι νὰ κρίνω ἐντιμον. Καὶ ὁ Ἀμεδαῖος μὲ πολὺ εὐτελὲς νόμισμα ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσίν σας.

— Ἐδῶ λήγει τὸ παρελθὸν μου. Καὶ ἄρχεται ἄλλη σε-

ἀπῆρτιζε τοῦ ὄλου της μέλος· ἦτο δύσκολος ἡ ἐκλογή μεταξὺ ἐκείνης καὶ τοῦ πύλου της· μόνον δι' ἐκείνην θὰ ἐδίδα τὸν πύλον της.

Δὲν ἐπιμένω εἰς τὰ κάλλη * τοῦ ἀτμοπλοίου, διότι συνταξιδεύω μὲ τὸν **Μάριον**, ἔχοντα νεότητος προνόμια νὰ ἐνασχοληθῇ αὐτὸς μὲ αὐτά. Εἶμαι βλέπετε μετρίοφρων· ὑβρίζω τὰς ἀσχήμους καὶ παρέρχομαι τὰς εὐμόρφους.

Καὶ ἔπειτα πεινῶ Εἷς δὲ Ζακυνθινὸς ποιητὴς, ὁ κ. Τσακασιάνος, ἰδοὺ τί γράφει περὶ κάλλους καὶ πείνης :

*Τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια
Μοῦ ζουρλαίνουν τὴν καρδιά,
Τῆς τὸ λέγω τῆς κοιλιᾶς μου,
'Αλλ' αὐτὴ . . . δὲν ἔχει αὐτιά.*

Τὸ φαγητὸν διώκει τὴν ποίησιν, ἥτις δὲν εἶναι φαγητόν· ἴσως εἶναι ποτόν· διότι πολλοὶ γράφοντες πίνουν καὶ ἄλλα γράφουν πίνοντες.

* *

Ἐπειδὴ περὶ φαγητοῦ ὁ λόγος, δὲν πρέπει νὰ παραλείψω ὅτι καὶ τὸ πρόγευμά μας ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ καὶ τὸ γεῦμα ἐν τῇ Καρτερίᾳ ἦσαν κάλλιστα καὶ ἐφθηνότατα, ἐν μεγάλῃ δυσαναλογίᾳ πρὸς τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Διεκρίνοντο κυρίως διὰ τὰ ὠραῖά των ψάρια, ἀκόμη θάλασσαν μυρίζοντα, τὰ ὁποῖα ὁμᾶς συνδαιτυμόνων ἴσης ὄλων ὀρέξεως ἐν ἡδονῇ κατεβρόχθισεν.

Ἐὰν ἐζῶμεν πάντοτε ἐν θαλάσῃ, ὄλων μας τὰ οἰκονομικά θὰ ἐλάμβανον σοδαρὰν διατάραξιν, διότι ἡ ὄρεξις ἐν θαλάσῃ ἀκριβῶς τετραπλασιάζεται. Ἰδοὺ ὅτι ἔχει καὶ τὴν εὐεργετικὴν της μορφήν ἡ σκόνη τοῦ Σούτσου μας. Σὲ χορταίνει μὲ τόσον ὀλίγα ἐξοδα. Ἄνευ τοῦ Φαλήρου θὰ κατωρθοῦμεν οἱ Ἀθηναῖοι ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ὁ σχολαστικὸς μὲ τὸν ἵππὸν του.

* *

λὺς τοῦ βίου μου, ἄρχονται ἴσως νέαι συμφοραί. Ἦδυνάμην νὰ ἔχω πίστιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν σας, ἐὰν εἴξευρον, ὅτι ὡς κριτὴς ἠθέλατέ με δικαιώσει.

— Κριτὴς ἐγὼ . . . Ἀλλὰ ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἔγκλημα σας ;

— Ἠγάπησές ποτε, Ἐδουάρδε ;

Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἐρωτήσεως. — Ἐὰν ἠγάπησα . . . ἐψιθύρισε.

— Τότε δύναμαι πρὸς σὲ νὰ ἀποκαλύψω τὰ πάντα, συμπληροῦσα τὴν ἐξομολόγησίν μου. Ἄλλος τις θὰ μοι ἐρριπτε κατὰ πρόσωπον τὴν ὕβριν, ὅτι μετὰ τὸν πρῶτον ἐρώτα, δεύτερος ἐρως, αἰσθημα γεννηθὲν ἐν μιᾷ στιγμῇ, εἶναι παραφροσύνη, ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον πάθημα ὤφειλον πᾶν αἰσθημά μου νὰ ὑποβῶλω ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τῆς κρίσεως δοκιμασίαν. Ἀλλ' ἡ καρδιά δὲν ὑποβάλλεται εἰς νόμους. Βίπατε, ὅτι ἠγαπήσατε, δὲν ἔχει οὕτω ; Ἡ καρδιά σας σὰς ἠρώτησε διὰ τοῦτο ;

— Ἀλλὰ τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, Κυρία — ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος — εἰς τί δύναμαι νὰ σας ᾔμαι χρήσιμος ;

Εἷς τί . . . ; — Ἡ Κόμησσα παρετήρησεν αὐτὸν καλῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐδεδίλασε καὶ ἐνῶ ἴσως ἦτο ἐτοίμη νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν ἤρχισε νὰ σκέπτηται καὶ ἐξηκολούθησε : — Μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ ὑμῶν. — Καὶ ἐγερθεῖσα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἠδύνατο νὰ

ᾤ ! ἡ νύξ ἦτο φαιδρὰ ἂν καὶ ἀσέληνος. Δὲν χωνεύω τὴν σελήνην, ὅταν ἐνθρονιζομένη καὶ σύρουσα ὀλόκληρον οὐρανὸν ὡς ἐσθῆτά της διώκῃ τόσα χρυσᾶ ἄστρα, ὡς νὰ ἦτο ἡ σελήνη γαλῇ καὶ ποντικοὶ τὰ ἄστρα. Φαντασθῆτε αἰθουσαν χοροῦ, πλήρη ἀπὸ χρυσᾶ, τὰ ὁποῖα αἶφνης νὰ γίνωνται ἄφρατα, διότι ἔκαμε τὴν εἰσοδὸν της μία πρωτοβάθμιος καλλονή. Τίς δὲν θὰ ἐμίσει τὴν Κυρίαν πρωτοβάθμιον ;

* *

Σὰς εἶπα ὅτι εἶχομεν ἐν χρυσὸν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον· ἦτο καὶ ἐν ἄλλο μεσολογγίτικο ἀργυρὸν, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀνῆκεν εἰς τὸν κύκλον μας· μίαν στιγμὴν ὁ ὀφθαλμὸς μου δὲν ξεύρω τίνι τρόπῳ κατορθώσας νὰ εὐρυθῇ συμπεριέλαβε δύο χρυσᾶ καὶ δύο ἄστρα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀπτικήν του ἀκτῖνα, ὡς νὰ ἦσαν δύο τετραχόρου ζεύγη. Τὰ χεῖλη μου αὐτομάτως διέφυγε τὸ ἐπιφώνημα : Χρυσᾶ ἐπάνω, χρυσᾶ κάτω !

* *

Ἡμίλει τις περὶ σοῦπας.

— Ποῖα σοῦπα σοῦ ἀρέσει ; ἠρώτα :

— Μοῦ ἀρέσουν, ἀπήντησεν εἰς περιληπτικὸς, κάθε ὠραία σοῦπα, ὅπως μοῦ ἀρέσει κάθε ὠραία τσοῦπα.

* *

Τὸ Ἀγγιον ἐκτυλίσσεται γραφικώτατον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.

— Κρέμα νὰ μὴν ἔχῃ φεγγάρι, ἀναφωνεῖ εἰς φιλοφύγχαρος !

— Δὲν μᾶς στέλνει ὁ κ. Μεσσηνεὺς μερικά ἀπὸ τὰ φεγγαριά του, λέγει τὸ alter-Ego του ὁ φίλος Θ. Κ.

Καλεσθάν.

συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του. Πρῶτον δὲν ἐνδοί πόθεν ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστος ἐμπιστοσύνη τῆς Κομήσσης, καὶ δὲν ἐνδοί ἐπίσης εἰς τί ἠδύνατο νὰ τῇ ᾔνε χρήσιμος. Ἀλλ' ὁμῶς ἐκ τῶν εὐγλώττων βλεμμάτων τῆς Κομήσσης, ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον προσεπᾶθει νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν ψυχὴν του διηγουμένη τὴν ἱστορίαν της, ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται ποῦ ἤθελε καταλήξῃ ἡ σκηνὴ αὕτη. Ἡ Νίνα ἐπανῆλθε κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ὠραῖον ἐπίχρυσον κιβώτιον ἐκ λάκου Ἰαπωνικόν· τὸ ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξαγαγοῦσα χάρτην ταχυδρομικὴν καὶ μελάνην. — Ὅ,τι ζητῶ παρ' ὑμῶν εἶπεν εἶναι νὰ γράψετε καθ' ὑπαγορεύσιν μου τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις. Ἀπορεῖτε ἴσως διὰ τί μεταχειρίζομαι ὑμᾶς γραμματέα, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀνευρεθῇ ποτε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ χαρακτήρ μου. Τὴν χάριν ταύτην ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος ὑψῶν τοὺς ὤμους· καὶ ἡ Κόμησσα ἤρχισεν ὑπαγορεύουσα, ἐνῶ οὗτος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν.

— Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκετε ταπεινωτικὸν διὰ μίαν γυναῖκα τοῦτο ; προσέθηκεν ἡ Κόμησσα, ἐξετάζουσα ὡς δικαστὴς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἐδουάρδου Δωρναί. — Καὶ ὁμῶς . . . Εἶσθε ἐτοιμος . . . δὲν εἶναι ἀληθές ; — καὶ ἤρχισε διὰ φωνῆς τρεμούσης νὰ ὑπαγορεύῃ, ἐνῶ τὸ ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὑπερεξεχείλισεν, ὅπως ὁ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

ΤΗ: ΚΥΡΙΑ: LASSALLE.

Τρελλά παιδιά είχαν ἀρπάξει
 'Βν' ἀηδονάκι πρὶν πετάξῃ
 'Απὸ τῆς μάννας τῇ φωνῇ.
 Τὸ δένουν... ἄλλος τὸ τραβοῦσε...
 Καὶ μοναχὰ τὸ συμπαθοῦσε
 Μὴ κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά.

Πῶς ἤθελε νὰ τὸ γλυτώσῃ...
 'Σ τὴν κάμαρα τῷ χουν κλειδώσει.
 Ψάχνει καὶ βρίσκει τὸ κλειδί
 'Ανοίγει μὴ κρυφὰ τὸ παίρνει
 Καὶ πίσω 'ς τὴ φωνῇ τὸ φέρνει
 Χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἰδῇ.

Χαρούμεν' ἡ φτωχὴ μητέρα
 Πετᾷ 'ψηλὰ ἀπ' τὸν ἄερα
 Καὶ μέσ' στοὺς στόμα τῇ φιλεῖ
 Τὴν κόρη τὴν ἀγαπημένην
 Κι' ἀπ' τὸ φιλὶ αὐτὸ τῆς μένει
 Σὰν ἀηδονάκι νὰ λαλῇ...

Ἀράχνη.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Αἱ γυναῖκες κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι τὸν οὐρανὸν, ὅτι
 κλαίουσιν, ὅπότεν ὀργισθῶσι.

Δ. Παπαρρηγόπουλος.

ἄφρὸς ἀπὸ τοῦ ποτηρίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐβλεπον τὸν τά-
 πητα τῆς αἰθούσης, ἀπὸ δὲ τῆς κινήσεως τῶν πτυχῶν τοῦ
 στηθοδέσμου καὶ τῶν τριχάπτων, ἦτο εὐκολὸν νὰ διακρίνη-
 τις, ὅτι τὸ στήθος ἐκείνο ἐξωγούτο καὶ πάλιν κατέπιπτεν,
 ὡς ἂν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἀσθματος. Ὁ 'Βδουάρδος ἐκά-
 λυπτε διὰ τῆς παλάμης τὸ μέτωπόν του στηρίζων τὸν ἀγ-
 κῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ἦτο πεπρωμένον νὰ λύσω πρώτη τὴν σιωπὴν!
 'Αφοῦ δὲν με ἐνοήσατε ἢ προσποιεῖσθε, ὅτι δὲν μ' ἐννο-
 εῖτε, σεῖς, ὅστις ἤκούσατε τὴν ἱστορίαν μου, σεῖς, ὅστις εἰ-
 ξεύρετε τὸν παρελθόν μου.

Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Κόμητος διεσπάρθησαν πρώτην φοράν
 τὰ βλέμματά μας. Δὲν εἰξεύρω ποῖον αἶσθημα κατέλαβε τὴν
 ψυχὴν μου... Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι χωρὶς νὰ θέλω, τὸ πρόσω-
 πόν μου μὲ προέδιδε καὶ ὅτι ὅλοι προσεῖχον εἰς ἡμᾶς καὶ
 ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς παρειάς μου. 'Απεχωρίσθημεν τότε...
 Μετ' ὀλίγον ὁ χορὸς διελύθη, ἐγὼ δὲ ἀπεσύρθημιν εἰς τὸ δω-
 μάτιόν μου. Ἡ νύξ παρήρχετο καὶ ἐγὼ ἡγρύπνουν ἐπανα-
 λαμβάνουσα τὸ ὄνομά σου, ἡ αὐγὴ ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη,
 καὶ ἐγὼ ἀνευλόμην εἰς δάκρυα, ὡς ἡ μετ' ἐμοῦ ἀγρυπνοῦσα
 λαμπάς.

Τί ἡδυνάμην νὰ ἐλπίζω... ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐμάντευσάτε
 τὸ μυστικόν μου!

Νὰ πνίξω τὸ αἶσθημα τοῦτο μόλις γεννώμενον... ἦ!

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ LASSALLE.

Ἀρπαχτὰ

Καὶ μόνον ἂν σὰς ἀφήσωμεν νὰ φαντασθῆτε τί ἐγείνεν
 εἰς Φάληρον, ὠραταὶ ἀσθενεῖς—διότι ὅλαι αἱ ὕγιαι ὠραταὶ
 ἦσαν κάτω—ἀμέσως θὰ μᾶς δικαιώσητε διατί σὰς λέ-
 γομεν μόνον ὀλίγα **Ἀρπαχτὰ**, περὶ τῆς εὐεργετικῆς τῆς
 κ. Λασσάλλ, τὰ ὁποῖα κουφα κρυφὰ σὰς προσφέρομεν ἐκ τῆς
 ἀλαταποθήκης τοῦ **Μὴ χάνεσαι**, διότι τὰ πολλὰ θὰ σὰς
 τὰ προσφέρομεν ὅλα τὴν Τετάρτην ἐκτάκτως ἐντὸς κομ-
 ψῆς παροψίδος. Τότε θὰ σὰς εἰποῦμεν καὶ τί εἶναι ἡ Babiolo.

Τώρα ἀκούσατε τί εἶδομεν εἰς τὴν εὐεργετικὴν.

*

**

Εἰς τὴν εἴσοδον ὁ Παρασκευαΐδης ὀρθοῖς ἄνωθεν τοῦ δι-
 σκου μὲ τὴν μαύρην του ῥεδιγκόταν καὶ μὲ τὴν ὡς μάρτυ-
 ρος ἡ δούλου μορφὴν του, ἂν ἐκράτει καὶ ῥαντιστήρα μὲ ἁνθό-
 νερο, θὰ ἦτο ἀπαράλλακτος ἐπίτροπος ἐκκλησίας.

*

**

Τί ἀδυναμίας ποῦ ἔχουν μερικοὶ! Παρατήρησα ἓνα ὅστις
 εἰσελθὼν ἐξεδίπλωσε πρῶτον καλῶς καὶ ἐμέτρησε τὰ δύο
 εἰκοσιοκτάρικα ἅτινα εἶχε χωρίσει καὶ προωρίσει διὰ τὸν
 δίσκον, καὶ εἶτα τὰ ἀφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ.

*

**

Ὅταν ἐφάνη εἰς τὴν σκηνὴν ἡ κ. Λασσάλλ ἐνόμιζε τις ὅτι
 συνήπτετο ἡ μάχη τῆς Πλεῦνας μὲ χαστούκια. Μὲ τόσην
 λύσσαν ἐξεροκρότουσαν ὅλοι. 'Εξετρελλάθησαν δὲ ὅταν ἐδόθη
 ἡμέσως πῦρ εἰς τὰ πυροτεχνήματα ὧν τὸ μεσαῖον παρου-
 σίαζε φωτεινὰ τὰ γράμματα LASSALLE. Ὅλος ὁ θίασος
 τὴν ἐβόηθησε διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀνθοδέσμας τῆς, αὐτὴ

εἶχε ῥιζωθῇ τοσοῦτον βαθέως...! Νὰ σδέσω τὴν πυρὰν,
 ἥτις ἦναπτεν ἐντὸς μου, ἀλλ' ἀντὶ δι' ἐνὸς φυσήματος νὰ
 σδέσω τὸ πῦρ, ἀνερίπιζον τὴν φλόγα του, ἥτις περιέδα-
 λε τὴν καρδίαν μου.

Διὰ τί νὰ συναντηθῶμεν; διὰ τί εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας
 νὰ κατοπτρισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ μου...;

Εἶπατέ με παράφρονα... Ἀλλὰ σεβασθῆτε τὴν ἀδυνα-
 μίαν μου καὶ μὴ καταδικάσητε τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ
 ἔγκλημα εἶναι, ὅτι σὰς ἠγάπησεν...

— Ὁ 'Βδουάρδος ἀφῆκε τὴν γραφίδα.— Καὶ ἀπευθύνε-
 ται ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

Ἡ Νίνα ἐκλείσεν αὐτὴν ἐντὸς φακέλου, ἀφοῦ ὑπέγρα-
 ψεν αὐτὴν καὶ ἔθετο εἶτα τὴν ἐπιγραφὴν.

Εἰς ὑμᾶς ἐνεπιστεύθη τὰ πάντα—εἶπεν ἐγειρομένη—
 εἰς ὑμᾶς ἐμπιστεύομαι καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως
 φθάσῃ εἰς χεῖρας ἐκείνου.

Καὶ ἐγχειρίζουσα τὴν ἐπιστολὴν.

— Μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ ἔλθω νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν—
 ἀνοίξασα δὲ μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν τοῦ δωματίου εἰ-
 σήλθεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐπανάγκλεισεν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Εἰνός.